

νεφο! "Ας είστε όμως εύτυχής τώρα... 'Υπογραφή Τ ζ ί κ α».
(Κατσοφιάζοντας): Ποιά είν' αυτή;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μιά μικρούλα Ρωσσία από μεγάλη οικογένεια, πού είχα γνωρίσει στην Πετρούπολι και πού φανταζότανε πώς την αγαπούσα.

ΕΚΕΙΝΗ.— Καί στην όποια κάνατε κόρτε. ('Ανοίγει δεύτερο γράμμα). Διαβάζει: «'Ενα τελευταίο φιλή σ' ένα όνειρο πού δέν θά σβύσει ποτέ. Ρ. Μ. Στοκχόλμη...» Αυτή δέ φαίνεται νά φανταζότανε μόνο; ('Εκείνος κάνει ένα κίνημα). "Οχι δικαιολογίες. ('Ανοίγει άλλο γράμμα). «'Επήγα σήμερα στην εκκλησία νά προσευχηθώ για σάς και... νά σάς συγχωρήσω». 'Εδω είνε σοβαρώτερα τά πράγματα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά πιστεύετε σ' αυτά πού μου γράφουν; Τό γράμμα αυτό δέν έχει καν ύπογραφή.

ΕΚΕΙΝΗ.— "Οχι, όχι έχει... «Γ κ λ ά ν τ υ ς». (Κυττώντας τον). Καί ξέρετε καλά ποιά είν' αυτή. Μή μου πητε ψέματα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τί σάς ενδιαφέρει;

ΕΚΕΙΝΗ.— Θέλω νά ξέρω.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μιά 'Αμερικάνικ. 'Η γυναίκα ενός γερουσιαστού, πού την γνώρισα στη Βασιγκτόνα. (Θέλοντας νά την έμποδίσω νά εξακολουθήση τό άνοιγμα τών έπιστολών). Μά, σάς παρακαλώ, γιατί νά εξακολουθήσετε;

ΕΚΕΙΝΗ.— Διδάσκομαι... σπουδάζω... ('Ανοίγοντας ακόμη γράμματα). "Α! Αυτό είν' ευχάριστο για μένα: «Τάς πιο ελικρινείς μου ευχάς!» 'Υπογραφή: «Μιά περιπέτεια της Βενετίας». (Διαβάζοντας άλλο): Αυτό ασφαλώς είν' απ' την ίδια: «Δέν φοβάμαι τας συγκρίσεις. 'Α μ α λ ί α». Κι' ένα άλλο μου φαίνεται πιο χαριτωμένο ακόμα: «'Ολα γίνονται, φίλε μου, άφου έσείς παντρευθήκατε. Ε. Μ. Βερολίον».

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά αυτό είν' άτοπο. Φτάνει πειά!

ΕΚΕΙΝΗ.— "Οχι... Νά ένας φάκελλος πράσινος, πού με σκανδαλίζει. (Κυττώντας τό γραμματόσημο). Κεϋλάνη! Διάβολε... ως την 'Ασία φτάσατε! (Διαβάζοντας): «Φίλε, θυμάστε ένα θράδυ πού περάσαμε στο γυάχτ του λόρδου Γκραϊϋ, όπου μου είπατε αφήνοντάς με αυτό τό στίχο του Μυσσέ:

«Κι' έρχεται ή λήθη στην καρδιά, όπως στα μάτια ό έπνος»

»Βλέπετε λοιπόν ότι δέν ήρθε στην καρδιά μου ή λήθη, άφου σάς θυμούμαι πάντα και σάς συγχάιρω για τό γάμο σας». Μά αυτό είνε πολύ λεπτό.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δέν έπρεπε νά σάς αφήσω νά τά δητε.

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέν φαίνεσθε όμως και πολύ θυμωμένος.

ΕΚΕΙΝΟΣ ('Εμποδίζοντάς την ν' άνοίξη άλλο γράμμα). — "Οχι, φτάνει.

ΕΚΕΙΝΗ.— Βέβαια, άφου και τά άλλα είνε όμοια. "Α; δώ μόνο τον τόπο της προελεύσεως! (Κυττάζει τις σφραγίδες). Βρυξέλλαι, Βιέννη, 'Αθηναί, Βουκουρέστι, Κάιρο, Τύνις, Νέα 'Υόρκη, Μοντεβίδεο!... 'Ο κόσμος όλόκληρος... Τό δρομολόγιο όλων σας τών ερώτων.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Είθε θυμωμένη;

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέν μπορώ όμως νά είμαι και πολύ χαρούμενη. "Α, νά κι' ένα από τό Παρίσι!

ΕΚΕΙΝΟΣ ('Αφου είδε τό χαρακτήρα της συστάσεως). — Μή τό διαβάσετε!

ΕΚΕΙΝΗ.— Γιατί; Γνωρίσατε τό γράψιμο; Μά άπευθύνεται σέ μένα. Κυττάχτε! "Ας δούμε: «Κυρία, δέν σάς γνωρίζω και δέν έχω κανένα λόγο νά τό θέλω αυτό, ωστόσο θά σάς δώσω μία συμβουλή. 'Εκείνος πού παντρευθήκατε αγαπά πολύ νά παίξη με την καρδιά τών άλλων και σπανίως έπυχωρεί σέ μία έμπνευσί του όταν την θρίσκη πρωτότυπη. Θά μπορούσε νά δώση στα παιδιά σας, αν άποκτήσετε, τά όνόματα, Γιάννης ή Πέτρος άξαφνα... Μήν τό παραδεχθήτε αυτό, γιατί είνε τόσο έλαφρός ώστε νά μη θυμάται άργότερα αν αυτά τά παιδιά τ' απέκτησε με σάς ή... με μένα». (Πολύ λυπημένη). Είχατε δίκη! Θά έκανα καλύτερα νά μη τό διάβαζα αυτό!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πώς, πιστεύετε;

ΕΚΕΙΝΗ (Αύστηρά). — Μπορείτε νά μου δώσετε τό λόγο της τιμής σας ότι είνε ψέμα; ('Εκείνος σωπαίνει). "Οχι! Βλέπετε λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μου έπιτρέπετε τουλάχιστον νά σάς εξηγηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Νά μου εξηγηθήτε; Σε τί; Μή μιλάτε πειά. Πάρτε δλα τά γράμματά σας. Σάς όρκίζομαι ότι ποτέ πειά δέν θά τά ζητήσω ούτε νά τά δώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Πλήττοντας και θέλοντας νά φανή λυπημένος). — Καταλαβαίνω, αγαπημένη μου, ότι σάς έπλήγωσαν αυτά τά γράμματα. Μά αφήστε με νά σάς πω ότι δέν ήταν δυνατόν νά ζήσω ως σήμερα μόνο για κείνη πού έπρεπε νά

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

(Του 'Αλφρέ ντε Μυσσέ)

Χαίρε πιστεύω πώς ποτέσ σ' όλη μου τή ζωή
δέ θ' αντικρύσουνε ξανά τά μάτια μου έσένα
άκουσε κάποια δύναμι κοντά της σέ καλεϊ
αφήνοντας μονάχον μου τον άμοιρον έμένα.

Δέ θέ νά κλάψω τώρα πειά, άλλως τί μ' ώφελει
κι' ούτε τά χρόνια τά παληά στο νοϋ μου θέ νά φέρω,
τί μ' ώφελει αν φέρνοντας στο νοϋ μου ένα φιλή
τον έρωτά μου, άλλοίμονο, δέν θέλω νά τον ξέρω.

Φεύγεις για τό ταξίδι σου γιομάτη με χαρά
και θά γυρίσης αύριο μ' ακόμα πιο μεγάλη
θά κλάψουνε για σένανε πολύ λυπητερά
και συ θά φεύγης, μίλα μου θέ νά γυρίσης πάλι.

Χαίρε, όπου περήφανη άναζητάς ξανά
ένα χαμένο σου όνειρο νά τ' άναστήσης πάλι,
τ' άστέρι πού στο δρόμο του κανέναν τό κυττά
τά μάτια του θαμπώνουνε, σκύφτοντας τό κεφάλι.

Κι' όταν μία μέρα μέσα σου θά νοιώσης την καρδιά
για κάποιον πούνε μακριά στα ξένα νά χτυπάη,
τότες και συ θά λογιστής πώς πρέπει, — ω παληά
χρόνια μου — πάντ' ή σκέψι σου σ' αυτόν νά τριγυρνάη.

ΣΤΕΡΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

(Του Λεκόν Ντελλί)

Εϋλογημένη πόφτασες την ύστερή μου ώρα!
Μαζύ σου ήρθαν της νειότης μου τ' αγαπημένα χρόνια
Σ' αγάπησα! άπάνω μου άς πέση άγρια μπόρα,
μου φτάνει μόνο πόφτασες γεμάτη από συμπόνοια.

Κι' έσείς όπου μου φέρατε ματάκια λατρευμένα
τό πρώτο ροδοχάραμα, προτού νά σάς αφήσω
θέλω στο πλάι μου έδω νά σάς θωρρω, ώϊμένα,
και με τή λάμψι σας αυτή γλυκά νά ξεψυχήσω.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

(Του Πώλ Βερλαίν)

Μέσα στο πάρκο τό παληό πού παγωνιά κι' έρμιά τό δένουν,
Δυό ίσκιου ξαφνου φαίνονται ζευγάρι νά διαβαίνουν.
Τά μάτια τους είνε νεκρά κι' απ' τ' άπαλό τους στόμα
Τά λόγια βγαίνουν σιγαλά πού μόλις άγροικούνται ακόμα,
Μέσα στο πάρκο τό παληό, τό έρημικό και παγωμένο
Δυό ίσκιου άναθυμίζονται κάποιον καιρό εύτυχισμένο.
— Θυμάσαι τάχα τά παληά, τά ώνειρεμένα εκείνα χρόνια;
— Τώρα πρós τί νά με ρωτάς αν τά θυμάμαι αϊώνια;
— Τάχα ή καρδιά σου χτύπο της ακόμα τόνομα μου τ'όχει;
Ζή ή ψυχή μου πάντοτε στα όνειρατά σου; — "Οχι;
— "Ω, τίς άξέχαστες στιγμές της θείας εύτυχίας πού νάνε;
Στόμα με στόμα έσμίγαμε, θυμάσαι; — 'Αλήθεια πάνε!...
Πώς ήταν τότε ό ούρανός γαλάζιος κ' ή έλπίδα πόση!
Πάει κ' ή έλπίδα, ό ούρανός μαύρος την έχει περιπώσει.
"Ετσι στα στάχυα τά τρελλά ή δυό σκιές περιπατούσαν,
Κ' ή νύχτα μόνον άκουγε τά λόγια πού μιλούσαν...
(Μετάφρ. Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ)

παντρευτώ μία μέρα. Σας όρκίζομαι όμως ότι θάχω για σάς
πού είθε ή εκλεκτή μου, τά χάδια μου τά πιο τρυφερά κι'
όλη την άφοσίωσί μου. Γιατί λοιπόν νά θυμώνετε;

ΕΚΕΙΝΗ.— Γιατί ή καρδιά σας μπορεί νά είν' ένα σπάνιο
λουλουδι, αλλά τ'όχον άγγίζει τόσα χέρια. Είνε σαν τό ιε-
ρό μάρμαρο του τάφου της 'Ιερουσαλήμ, πού δλα τά χείλη
των πιστών τό άγγίζουν.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πότε τά μάθατε όλ' αυτά;

ΕΚΕΙΝΗ.— Σήμερα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ναι, μά για μένα ό γάμος μου άνοίγει ένα
καινούργιο όρίζοντα, ένα λαμπρό μέλλον...

ΕΚΕΙΝΗ (Μ' ένα δάκρυ στα μάτια). — Κι' έγώ παντρεύ-
θηκα σέ σάς ένα πολύ ώμορφο παρελθόν.

MICHEL PROVINS